

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 88.475 van 29 juni 2000**  
**in de zaak A. 49.658/VII-11.664.**  
**50.009/VII-11.763.**  
**58.643/VII-12.675.**  
**58.714/VII-12.684.**

**A. A. 49.658/VII-11.664.**

In zake : de n.v. BELGO CHROM,  
die woonplaats kiest bij  
Advocaat R. MARTENS,  
kantoor houdende te BRUSSEL,  
Koloniënstraat 11

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de  
Vlaamse regering,  
dat woonplaats kiest bij  
Advocaat I. LAUREYS,  
kantoor houdende te BUGGENHOUT,  
Provincialebaan 20

tussenkomen de partijen :

1. de v.z.w. Stichting OMER WATTEZ,  
gevestigd te OUDENAARDE,  
Kattestraat 23
2. de v.z.w. Buurtcomité OOSTMEERSDREEF  
DEINZE,
3. Jan VANROBAEYS,  
die woonplaats kiezen bij  
Advocaat M. DENYS,  
kantoor houdende te BRUSSEL,  
Grote Hertstraat 12.

**B. A. 50.009/VII-11.763.**

In zake : 1. de v.z.w. Buurtcomité  
OOSTMEERSDREEF DEINZE,  
2. Jan VANROBAEYS,  
3. de v.z.w. Stichting OMER WATTEZ,  
die woonplaats kiezen bij  
Advocaat M. DENYS,  
kantoor houdende te BRUSSEL,  
Grote Hertstraat 12

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering

tussenkomen de partij :

de n.v. BELGO CHROM,  
die woonplaats kiest bij  
Advocaat R. MARTENS,  
kantoor houdende te BRUSSEL,  
Koloniënstraat 11

**C. A. 58.643/VII-12.675.**

In zake : de n.v. BELGO CHROM,  
die woonplaats kiest bij  
Advocaat R. MARTENS,  
kantoor houdende te BRUSSEL,  
Koloniënstraat 11

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegen-  
woordigd door de Vlaamse regering,  
dat woonplaats kiest bij  
Advocaat I. LAUREYS,  
kantoor houdende te BUGGENHOUT,  
Provincialebaan 20

**D. A. 58.714/VII-12.684.**

In zake : 1. de v.z.w. Buurtcomité  
OOSTMEERSDREEF DEINZE,  
2. Jan VANROBAEYS,  
die woonplaats kiezen bij  
advocaat M. DENYS,  
kantoor houdende te BRUSSEL,  
Grote Hertstraat 12

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,  
dat woonplaats kiest bij  
Advocaat I. LAUREYS,  
kantoor houdende te BUGGENHOUT,  
Provincialebaan 20

tussenkomende partij :

de n.v. BELGO CHROM,  
die woonplaats kiest bij  
Advocaat R. MARTENS,  
kantoor houdende te BRUSSEL,  
Koloniënstraat 11.

**D E R A A D V A N S T A T E , V I I e K A M E R ,**

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. BELGO CHROM op 27 december 1992 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van

- a. het besluit van de vice-voorzitter van de Vlaamse regering en Gemeenschapsminister van leefmilieu en huisvesting van 16 oktober 1992 houdende uitspraak over het beroep aangetekend tegen de beslissing van 2 april 1992 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen houdende verlenen van de vergunning op proef aan de n.v. BELGO CHROM voor het exploiteren van een meubelbedrijf, gelegen te 9800 Deinze, Oostmeersdreef 55;
- b. "de kennisgevingszending van 26.10.1992 gericht aan de n.v. BELGO CHROM - ontvangen op 27.10.1992 - en bevattende het afschrift van voorgenoemd Ministerieel Besluit";
- c. het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 2 april 1992 houdende het verlenen van de vergunning aan de n.v. BELGO CHROM voor het exploiteren van een meubelbedrijf gelegen aan de Oostmeersdreef 55 te Deinze. (zaak A. 49.658);

Gezien het verzoekschrift dat de v.z.w. Buurtcomité OOSTMEERSDREEF Deinze, Jan VANROBAEYS en de v.z.w. Stichting OMER WATTEZ op 21 januari 1993 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van voormeld

ministerieel besluit van 16 oktober 1992 (zaak A. 50.009);

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. BELGO CHROM op 27 juni 1994 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van artikel 4, 3°, a en b van het besluit van 20 april 1994 van de minister-vice-president van de Vlaamse regering en Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting houdende het verlenen aan de n.v. BELGO CHROM van een milieuvergunning voor de exploitatie van een inrichting gelegen te 9800 Deinze, Oostmeersdreef 55 (zaak A. 58.643);

Gezien het verzoekschrift dat de v.z.w. Buurtcomité OOSTMEERSDREEF DEINZE en Jan VANROBAEYS op 1 juli 1994 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van voormeld ministerieel besluit van 20 april 1994 (zaak A. 58.714);

Gelet op het arrest nr. 42.400 van 25 maart 1993 in de zaak A. 49.658 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden besluiten wordt verworpen;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 19 april 1993 in de zaak A. 49.658;

Gelet op de beschikking van 22 april 1993 die de tussenkomst van de v.z.w. Buurtcomité OOSTMEERSDREEF DEINZE en Jan VANROBAEYS toelaat in voormelde zaak;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 29 april 1993 in dezelfde zaak;

Gelet op de beschikking van 14 mei 1993 die de tussenkomst van de v.z.w. STICHTING OMER WATTEZ toelaat in voormelde zaak;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 1 april 1999 in de zaak A. 50.009;

Gelet op de beschikking van 30 april 1999 die de tussenkomst van de n.v. BELGO CHROM toelaat in voormelde zaak;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 28 maart 1995 in de zaak A. 58.714;

Gelet op de beschikking van 31 maart 1995 die de tussenkomst van de n.v. BELGO CHROM toelaat in voormelde zaak;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord in de zaken A. 49.658, A.58.643 en A. 58.714;

Gezien de toelichtende memorie in de zaak A. 50.009;

Gezien de verslagen opgemaakt door Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de beschikkingen van 14 januari 1999 die de neerlegging ter griffie van de verslagen en van de dossiers gelast;

Gelet op de kennisgeving van de verslagen aan partijen en gezien de laatste memories van de verzoekende partijen;

Gelet op de beschikkingen van 17 februari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 maart 2000;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat R. MARTENS, die verschijnt voor de n.v. BELGO CHROM, van Advocaat I. LAUREYS, die verschijnt voor de verwerende partij en van Advocaat T. DEWANDRE die, loco Advocaat M. DENYS verschijnt voor de v.z.w. Stichting OMER WATTEZ, de v.z.w. Buurtcomité OOSTMEERSDREEF DEINZE en Jan VANROBAEYS;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

## **1. De rechtspleging**

1.1. Overwegende dat, in acht genomen de samenhang van de vier zaken, zij, met het oog op een goede rechtsbedeling, worden samengevoegd;

1.2.1. Overwegende dat in de zaak A. 49.658 het administratief dossier in de zaak ten gronde werd aangevuld met een aantal nieuwe stukken die niet waren neergelegd tijdens de schorsingsprocedure; dat in haar memorie van wederantwoord, de verzoekende partij opwerpt dat het administratief dossier nog steeds onvolledig is omdat alle in eerste aanleg uitgebrachte adviezen ontbreken; dat zij daarenboven zich verzet tegen het feit dat de verwerende partij het dossier "in schuifkes"

heeft neergelegd; dat zij om die reden vraagt dat de door haar uiteengezette feiten als bewezen worden geacht;

1.2.2. Overwegende dat de verwerende partij gerechtigd is het administratief dossier met het oog op de behandeling van de zaak ten gronde aan te vullen met nieuwe stukken; dat overigens krachtens artikel 16 van het procedurereglement zowel het aangewezen lid van het auditoraat als de aangewezen raadsheren gemachtigd zijn zich alle bescheiden te laten overleggen door de administratieve overheden; dat in casu de adviezen die tijdens de procedure in eerste aanleg werden uitgebracht niet nodig zijn voor de oplossing van het annulatieberoep daar het ministerieel besluit van 10 oktober 1992 in de plaats is gekomen van het in eerste aanleg genomen besluit; dat, ten slotte, de sanctie opgelegd bij artikel 21, derde lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State hier niet van toepassing is, daar die sanctie enkel geldt in geval de verwerende partij nagelaten heeft het administratief dossier binnen de vastgestelde termijn toe te sturen; dat het verzoek wordt afgewezen;

## **2. De gegevens van de zaken**

Overwegende dat de relevante gegevens van de zaken als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. De n.v. BELGO CHROM is sinds 1985 gevestigd aan de Oostmeersdreef 55 te 9800 Deinze.

Door de partijen wordt niet betwist dat de n.v. BELGO CHROM omstreeks die periode de gebouwen met bijbehorende installaties en een deel van het personeel van het in faling verklaarde metaalverwerkende bedrijf n.v. VAN AUTREVE & VAN HAUWAERT heeft overgenomen. Ook

de lopende exploitatievergunning van het failliete bedrijf werd overgenomen.

De n.v. BELGO CHROM blijkt zich te hebben gespecialiseerd in het vervaardigen van galvanisch bewerkte metalen producten. De laatste jaren legt de vennootschap zich hoofdzakelijk toe op de productie van metalen designmeubelen.

De inrichting van de tussenkomende partij blijkt volgens het gewestplan Oudenaarde, vastgesteld bij koninklijk besluit van 24 februari 1977, te zijn gelegen in een zone voor ambachtelijke bedrijven en K.M.O.'s.

2.2. Omdat de lopende basisvergunning zou verstrijken op 1 mei 1992 dient de n.v. BELGO CHROM op 25 oktober 1991 bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen een milieuvergunningsaanvraag in om het bestaande meubelbedrijf verder te exploiteren. Het voorwerp van de aanvraag betreft in concreto :

- "-werkplaatsen voor metaalbewerking omvattende :
  - 1) verschillende metaalbewerkingsmachines zoals zagen, persen, plooiomachines, polier- en slijpmachines, lastoestellen, ... (elektromotoren van samen  $\pm 300$  kW);
  - 2) twee compressoren, van 15 en 20 kW;
  - 3) een ontvettingsbak (400 l) op basis van 1,1,1-trichloor ethaan;
- een galvano-afdeling ( $\pm 230$  kW) bestaande uit :
  - 1) diverse ontvettingsbaden, beitsbaden, spoelbaden, 3 vernikkelbaden en één vermessingbad met een gezamenlijk inhoudsvermogen van  $\pm 235.000$  l;
  - 2) een ultrasooninstallatie; spoelbaden en een demi-installatie;
  - 3) een verfspuitkabine met watergordijn, (5 kW);
  - 4) een droogoven van 4 kW;
- een werkplaats voor het garnieren van stoelen en zetels omvattende diverse snij-, stik- en naaimachines (samen  $\pm 5$  kW);
- een schrijnwerkerij en een plexi-afdeling omvattende diverse machines (30 kW);

- een matrijzenmakerij en een montageafdeling omvat-  
tende diverse machines, respectievelijk samen  
± 30 kW en ± 15 kW;
- een magazijn voor grondstoffen en afgewerkte  
produkten;
- opslagplaatsen voor gassen (zuurstof, acetyleen,  
stikstof, ...) in verplaatsbare recipiënten met een  
totaal inhoudsvermogen van ca. 3.000 l);
- een electriciteitskabine met hoogspannings-  
transformator van 630 kVA;
- opslag van chemicaliën in vaten en bussen :
  - 1) giftige produkten, nl. 395 kg cyaniden zoals  
koper-, zink- en natriumcyanide;
  - 2) licht ontvlambare produkten, nl. 1.650 kg  
verven en thinners;
  - 3) vaste (± 5.300 kg) en vloeibare (± 1.900 l)  
schadelijke en corrosieve produkten zoals  
natriumhydroxyde, zoutzuur, zwavelzuur,  
salpeterzuur, ammoniak, ontvetter op basis  
van methyleenchloride (Decastrip), 1,1,1-  
tri-chloorethaan (solvethaan), ...;
- opslag van 1.000 l olie, 200 l dieselolie en 30 kg  
vet in vaten;
- opslag en wegwerking van giftige afval, verder te  
exploiteren."

De vergunningsaanvraag wordt ontvankelijk en volledig verklaard op 20 december 1991, nadat de aan-  
vraag door de exploitant werd vervolledigd met een  
aantal ontbrekende stukken.

2.3. Tijdens het openbaar onderzoek van de  
vergunningsaanvraag worden verschillende bezwaar-  
schriften en petitie lijsten ingediend.

2.4. Op 21 januari 1992 brengt het college van  
burgemeester en schepenen van de stad Deinze een gunstig  
advies uit over de vergunningsaanvraag "onder voorbehoud  
dat de aanvrager verder alle mogelijke inspanningen  
blijft doen om alle eventuele hinder zowel voor de  
omwonenden als voor het milieu in het algemeen te  
voorkomen of te beperken".

2.5. Met een besluit van 2 april 1992 verleent de  
bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-  
Vlaanderen de gevraagde vergunning voor een termijn van

10 jaar, maar met een "evaluatie" na 2 jaar. Aan de vergunning worden een reeks algemene en bijzondere voorwaarden gekoppeld.

Volgens het attest van bekendmaking werd het deputationbesluit door aanplakking bekendgemaakt van 22 april 1992 tot 21 mei 1992.

2.6. Tegen het deputationbesluit van 2 april 1992 worden 7 administratieve beroepen ingesteld bij de vice-voorzitter van de Vlaamse regering en Gemeenschapsminister van leefmilieu en huisvesting :

- P. VAN CEUNEBROECK, voorzitter van de v.z.w. Stichting OMER WATTEZ, stelt met een op 14 mei 1992 gedagtekend schrijven beroep in. Op dat beroep wordt als datum van ontvangst 21 mei 1992 vermeld;
- het echtpaar ROWAERT-DHONDT dient met een eveneens op 14 mei 1992 gedagtekende brief beroep in. Op het beroepschrift komt een ontvangststempel voor die de datum van 22 mei 1992 vermeldt;
- het beroepschrift van Jan VANROBAEYS draagt ook de datum van 14 mei 1992 en is volgens de op het beroepschrift aangebrachte ontvangststempel door de beroepsinstantie ontvangen op 22 mei 1992;
- het beroep van de v.z.w. Buurtcomité OOST-MEERSDREEF DEINZE draagt als datum 18 mei 1992. Het beroep is bij de beroepsinstantie toegekomen op 22 mei 1992;
- het echtpaar PIETERS tekent met een op 13 mei 1992 gedagtekende brief beroep aan. Dat beroep is bij de Vlaamse minister toegekomen op 22 mei 1992;

- José BROWAEYS stelt met een brief van 16 mei 1992 beroep in. Dat beroep is bij de Vlaamse minister toegekomen op 22 mei 1992;
- ten slotte wordt nog beroep ingediend door HOELVOET-DEVOS Irene. Het op 20 mei 1992 gedagtekende beroep wordt door de Vlaamse minister ontvangen op 25 mei 1992;

Bij het verzoekschrift tot tussenkomst van de v.z.w. Buurtcomité OOSTMEERSDREEF DEINZE en Jan VANROBAEYS zijn 7 afschriften gevoegd van afgiftebewijzen van een ter post aangetekende zending waaruit blijkt dat de beroepen op 20 mei dan wel op 21 mei 1992 ter post werden afgegeven.

De n.v. BELGO CHROM stelt zich echter op het standpunt dat de aangetekende zendingen vroeger voor verzending ter post zijn aangeboden.

Het tijdstip en de wijze waarop de beroepen van derden-belanghebbenden ter kennis zijn gebracht aan de exploitant, vormt het voorwerp van discussie tussen de partijen. Volgende feiten uit het administratief dossier afgeleid, worden evenwel tussen de partijen niet betwist :

Het beroep van de v.z.w. Stichting OMER WATTEZ is op 29 mei 1992 aan de exploitant betekend. De beroepen van Jan VANROBAEYS, de v.z.w. Buurtcomité OOSTMEERSDREEF DEINZE en het echtpaar PIETERS zijn aan de exploitant toegezonden op 11 juni 1992. Het beroep van het echtpaar ROWAERT-DHONDT is betekend op 12 juni 1992. Op 19 juni 1992 is ten slotte het beroep van Irene HOLVOET-DEVOS ter kennis gebracht aan de exploitant. Enkel de beroepen van de v.z.w. Stichting OMER WATTEZ, van het echtpaar ROWAERT-DHONDT en van Irene HOLVOET-DEVOS werden bij aangetekend schrijven ter kennis van de exploitant gebracht, terwijl een afschrift van de overige beroepen bij gewone zending werd verstuurd. De verzoekende partij

stelt die beroepschriften op 12 juni 1992 te hebben ontvangen.

2.7. In het kader van de beroepsprocedure worden verschillende adviezen uitgebracht.

- a) Op 25 juni 1992 verleent het bestuur ruimtelijke ordening een gunstig stedenbouwkundig advies. Dat advies luidt als volgt :

"(...)

De inrichting is volgens het gewestplan Oudenaarde (KB 24 februari 1977) gelegen in een zone voor KMO's en Ambachtelijke bedrijven.

Voor het betrokken gebied bestaat geen goedgekeurd gemeentelijk plan van aanleg.

Er wordt door mijn bestuur een gunstig advies uitgebracht mits door het Bestuur Milieuvergunningen de nodige voorwaarden kunnen worden opgelegd, zodat het woonklimaat van de omgeving niet wordt verstoord".

- b) Door het bestuur milieuvergunningen wordt op 24 juli 1992 een ongunstig advies over de vergunningsaanvraag verleend. In dat advies wordt omstandig ingegaan op de historiek van de inrichting en op de in de inrichting aangewende productieprocessen. Ook wordt dieper ingegaan op de milieuhygiënische aspecten die verband houden met die productieprocessen. Zo wordt aandacht besteed aan de risico's die verband houden met lucht-, water, grond- en bodemverontreiniging, met geluidshinder, met het beheer van afvalstoffen en ten slotte met brand en explosies. Na dat onderzoek komt het bestuur milieuvergunningen tot het volgende besluit :

"Overwegende dat uit de historiek van het bedrijf blijkt dat de vergunningen die verleend werden steeds voor een beperkte termijn waren teneinde de exploitant in staat te stellen zijn installaties naar een andere plaats over te brengen daar dergelijke inrichtingen thuishoren in een industriezone niet palend aan een woonzone; dat dit bevestigd wordt door het besluit van de B.D. van 12 december 1975 waarbij

aan de N.V. VAN AUTREVE & VAN HAUWAERT de vergunning verleend werd te Deinze, Europalaan (Industriezone II) een werkplaats voor metaalbewerking te exploiteren voor een termijn van 30 jaar; dat deze laatste vergunning echter nooit gebruikt werd;

Overwegende dat de inrichting volgens het gewestplan Oudenaarde, goedgekeurd bij koninklijk besluit van 24 februari 1977 gelegen (is) in een gebied voor ambachtelijke bedrijven of K.M.O.'s; dat artikel 7 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen bepaalt dat industriegebieden een bufferzone moeten omvatten, die hoofdzakelijk een esthetische en planologische functie heeft; dat hier de afwezigheid van een dergelijke bufferzone dient vastgesteld te worden;

Overwegende dat de inrichting enerzijds paalt aan de Leie en anderzijds aan een woongebied; dat de onmiddellijke omgeving ter hoogte van de Oostmeersdreef zeer dicht bewoond is; dat de dichtste woningen zich situeren op  $\pm 30$  à  $40$  m van het bedrijfsgebouw waarin de fabricage gebeurt;

Overwegende dat de betrokken inrichting omwille van de aard, namelijk oppervlaktebehandelings-methoden van metalen door galvanisatie en de omvang van de activiteiten, de hoeveelheid opgeslagen gevaarlijke producten, de relatie tot de omgeving en de hinderlijkheid inherent aan dergelijke activiteiten, niet meer kan gecatalogeerd worden als ambachtelijk noch als kleine of middelgrote onderneming; dat het bijgevolg aangewezen is dat dergelijke inrichtingen thuishoren in een industriezone niet palend aan een woonzone;

Overwegende dat de huidige exploitatie niet beantwoordt aan de milieueisen qua lucht-, water- en bodembescherming; dat geluidshinder veroorzaakt wordt; dat onvoldoende maatregelen werden getroffen om de gevaarlijke stoffen op te slaan en te behandelen;

Overwegende dat gelet op het bovenstaande het niet langer te verantwoorden is de huidige exploitatie nog langer te vergunnen;

Er wordt bijgevolg ongunstig advies gegeven voor de uitbating van de inrichting van de n.v. BELGO CHROM, Oostmeersdreef 55 te Deinze."

- c) De gewestelijke milieuvergunningscommissie komt op haar vergadering van 7 augustus 1992 niet tot een eenduidig advies, maar stelt aan de bevoegde minister twee alternatieve oplossingen voor. In een eerste alternatief wordt uitgegaan van de veronderstelling dat de inrichting, ondanks het ontbreken van een

bufferzone, stedenbouwkundig aanvaardbaar is, terwijl in een tweede hypothese wordt uitgegaan van de tegenovergestelde veronderstelling dat de vestigingsplaats niet toegestaan kan worden omdat een bufferzone ten aanzien van het nabijgelegen woongebied ontbreekt. Indien de bevoegde minister zou opteren voor de tweede oplossing wordt een vergunningstermijn van 5 jaar voorgesteld "ten einde de exploitant de gelegenheid te geven het bedrijf naar een beter geschikte vestigingsplaats te verhuizen". De gewestelijke milieuvergunningscommissie laat niet na de bevoegde minister erop te wijzen dat "bij keuze van alternatief 2 kan verwacht worden dat in het Vlaamse Gewest de verdere exploitatie van talrijke bedrijven in het gedrang zal komen".

2.8. Met een besluit van 16 oktober 1992 van de vice-voorzitter van de Vlaamse regering en Gemeenschapsminister voor leefmilieu en huisvesting worden de ingediende beroepen, die alle ontvankelijk worden bevonden, gedeeltelijk "gegrond" verklaard. Het gedeeltelijk gegrond bevinden van de beroepen slaat enkel op de duurtijd van de in eerste aanleg verleende vergunning. Terwijl in eerste aanleg de vergunning werd toegestaan voor een termijn van 10 jaar, met een evaluatie na verloop van 2 jaar, wordt in beroep de gevraagde vergunning verleend voor een termijn van 2 jaar op proef, ingaande op 1 mei 1992. Verder wordt in het dispositief van de beroepsbeslissing het volgende bepaald :

"In geval de proeftermijn positief geëvalueerd wordt kan een definitieve vergunning verleend worden voor een termijn van 10 jaar, in het tegenovergestelde geval kan de vergunning verleend worden voor maximaal 4 jaar met het oog op herlocalisatie van het bedrijf".

De overige bepalingen van het beroepen deputatiebesluit worden integraal bevestigd.

Het ministerieel besluit van 16 oktober 1992 wordt door aanplakking bekendgemaakt op 26 november 1992. Volgens een door de n.v. BELGO CHROM neergelegde kopie van een briefomslag zou het bestreden besluit aan haar betekend zijn op 26 oktober 1992.

2.9. In het kader van de definitieve beoordeling van de vergunningsaanvraag worden verschillende adviezen verleend die alle gunstig zijn. Wel werd door de v.z.w. Buurtcomité OOSTMEERSDREEF en door Jan VANROBAEYS bij de Minister gedurende de proefperiode klacht ingediend aangaande lawaai-, geur- en emissiehinder.

2.10. Met een besluit van 20 april 1994 van de minister vice-president van de Vlaamse regering en de Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting wordt aan de n.v. BELGO CHROM de gevraagde vergunning verleend voor een termijn van 10 jaar. In dat besluit worden evenwel een aantal nieuwe bijzondere milieuvoorwaarden opgelegd. Twee van die voorwaarden worden door de n.v. BELGO CHROM bestreden, te weten :

"(...)

3° bijzondere milieuvoorwaarden :

- a) in afwijking van de algemene en sectoriële voorwaarden is elke activiteit verboden op werkdagen tussen 19 uur en 7 uur alsmede op zon- en feestdagen; de toezichthoudende ambtenaar kan afwijkingen op deze bepalingen toestaan voor zover ze betrekking hebben op activiteiten die om veiligheidsredenen noodzakelijk zijn;
- b) de exploitant ontwikkelt een actieve communicatiestrategie met de buurt en in het bijzonder met de VZW Buurtcomité OOSTMEERSDREEF DEINZE teneinde ongemakken en wrevel maximaal te vermijden en te verhelpen; hiertoe doet de exploitant beroep op een extern bureau dat gespecialiseerd is in communicatiebevordering en inspraakbegeleiding; de door het bureau voorgestelde maatregelen dienen onverkort te worden uitgevoerd; het aangezochte bureau moet als deskundige worden aanvaard door het gemeentebestuur dat bij de werkzaamheden wordt betrokken";

Het weze genoteerd dat de voorwaarde sub 3°, a) inmiddels werd versoepeld en werd vervangen door een nieuwe voorwaarde waardoor het exploitatieverbod op werkdagen enkel nog geldt tussen 20 uur en 6 uur;

### **3. De volgorde van het onderzoek van de zaken**

Overwegende dat in de zaak A. 49.658 de n.v. BELGO CHROM onder meer aanvoert dat de ingediende administratieve beroepen onontvankelijk zijn (tweede onderdeel van het tweede middel); dat het gegrond bevinden van dat onderdeel er toe zou leiden dat de in eerste aanleg voor een periode van tien jaar verleende vergunning van 2 april 1992 definitief wordt; dat de door omwonenden in de zaken A. 50.009 en A. 58.714 aangevoerde middelen er niet toe kunnen leiden, dat indien de Raad van State tot de gegrondheid van het tweede middel zou besluiten, de in eerste aanleg verleende vergunning toch niet als definitief zou te beschouwen zijn; dat in de zaak A. 58.714 de exploitant slechts een gedeeltelijke vernietiging van het besluit houdende het verlenen van de definitieve vergunning nastreeft, te weten van twee opgelegde bijzondere milieuvoorwaarden, terwijl de omwonenden een integrale vernietiging van die beslissing nastreven; dat indien zou komen vast te staan dat de proefvergunning van 16 oktober 1992 zou moeten worden vernietigd, dit meebrengt dat de definitieve vergunning die louter is gestoeld op de vernietigde proefvergunning automatisch mee moet worden vernietigd; dat zulk een vernietiging zou meebrengen dat het beroep door de n.v. BELGO CHROM ingediend tegen twee bijzondere exploitatievoorwaarden opgelegd bij het ministerieel besluit van 20 april 1994 zonder voorwerp zou worden; dat gelet op voorgaande elementen het wenselijk is de zaken in volgende volgorde te onderzoeken :

1. A. 49.658
2. A. 50.009

3. A. 58.714

4. A. 58.643.

#### **4. Zaak A. 49.658**

##### **4.1. De ontvankelijkheid**

4.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij tevens de nietigverklaring vordert van het besluit van de bestendige deputatie van 2 april 1992 waarbij in eerste aanleg werd beslist over haar milieuvergunningsaanvraag alsook over het bericht van kennisgeving van het bestreden ministerieel besluit van 16 oktober 1992;

4.1.2.1. Overwegende dat het besluit van de Gemeenschapsminister voor leefmilieu en huisvesting van 16 oktober 1992, houdende de uitspraak in beroep over de vergunningsaanvraag van de verzoekende partij volledig in de plaats is gekomen van voornoemd deputatiebesluit van 2 april 1992; dat dienvolgens het beroep in zoverre het gericht is tegen laatstgenoemd besluit onontvankelijk is;

4.1.2.2. Overwegende dat de aangevochten kennisgeving van 26 oktober 1992 als loutere uitvoeringsmaatregel niet vatbaar is voor vernietiging; dat het beroep in zoverre het gericht is tegen die kennisgeving eveneens onontvankelijk is;

##### **4.2. De gegrondheid.**

4.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord stelt dat "niet meer aangedrongen wordt op het eerste middel"; dat dienvolgens de verzoekende partij wordt geacht afstand te hebben gedaan van dat middel;

4.2.2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij als tweede middel aanvoert dat "ten onrechte (...) de beroepen ontvankelijk (werden) verklaard, minstens werden zij buiten de bij de wet gestelde termijn ter kennis gebracht aan verzoekster op de bij de wet voorgeschreven wijze"; dat in het middel drie kritieken kunnen worden ontwaard; dat de verzoekende partij vooreerst doet gelden dat de beslissing over het beroep buiten de decretale termijn van vijf maanden is genomen (eerste onderdeel); dat zij in dat verband betoogt wat volgt :

"11.c.1. Nu blijkt en staat vast dat het beroep door de Heer VAN CEUNEBROUCK namens de v.z.w. Stichting OMER WATTEZ in werkelijkheid zou zijn aangetekend bij brief gedateerd op donderdag 14.05.1992.

Deze brief dient dan ook geacht te zijn aangeboden door de postdiensten bij de Vlaamse Executieve, vertegenwoordigd door de Gemeenschapsminister, op vrijdag 15.05.1992, zodat de termijn van 5 maanden - zoals gesteld bij art. 52, 3° - om een beslissing te nemen dan ook dient geacht te zijn ingegaan op 15.05.1992.

Dienvolgens diende de Heer Gemeenschapsminister dan ook overeenkomstig art. 52.3 uitspraak te doen over het beroep op uiterlijk woensdag 14.10.1992.

Waar de Heer Minister slechts uitspraak deed op 16.10.1992 werd dit Besluit genomen buiten de bij de Wet gestelde termijn.

Waar door de Gemeenschapsminister niet tijdig op het beroep werd beslist, dient de door verzoekster aangevraagde vergunning geacht te zijn bekomen voor een termijn van twintig jaar.

Bovendien was de Heer Gemeenschapsminister van zijn bevoegdheid vervallen om op het beroep tegen het vergunningsbesluit van de Bestendige Deputatie, een eigen beslissing te nemen en aan te zeggen";

4.2.2.1.2. Overwegende dat de verzoekende partij in wat als een tweede onderdeel van het tweede middel kan worden beschouwd, betoogt dat van de ontvankelijk bevonden beroepen van alle beroepsindieners, uitgezonderd dat van de v.z.w. STICHTING OMER WATTEZ, laattijdig kennis werd gegeven aan de exploitant, dat, immers, deze beroepen eerst op 11 juni 1992, 15 juni 1992 en 22 juni 1992 met een gewone zending werden

verzonden, zodat deze kennisgeving gebeurde na het verstrijken van de door artikel 52, 1°, c), van Vlarem I gestelde termijn van veertien kalenderdagen te rekenen vanaf het verstrijken van de periode van aanplakking; dat zij ook nog aanvoert dat de beroepschriften van Jan VANROBAEYS, van het echtpaar PIETERS, van de v.z.w. Buurtcomite OOSTMEERSDREEF DEINZE en van José BROWAEYS per gewone post en niet aangetekend werden toegezonden, hetgeen eveneens een miskennis inhoudt van artikel 52, 1°, c), van Vlarem I;

4.2.2.1.3. Overwegende dat in wat als een derde onderdeel kan worden aangemerkt de verzoekende partij betoogt dat het beroep van de v.z.w. Stichting OMER WATTEZ onontvankelijk diende verklaard te worden omdat die vereniging geen beroep kon aantekenen gelet op artikel 24, § 1, van het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985; dat zij desbetreffend aanvoert wat volgt :

"A. Onmogelijkheid voor de V.Z.W. Stichting OMER WATTEZ tot aantekening van beroep

De V.Z.W. Stichting OMER WATTEZ kon geen beroep aantekenen nu zij een rechtspersoon betreft die overeenkomstig het in haar statuten vastgelegde doel en werkgebied, de Stad Deinze niet omvat, noch is er enig werkend lid woonachtig in Deinze.

En zelfs indien haar werkgebied toch Deinze zou omvatten, en zelfs indien zij toch over één werkend lid zou beschikken binnen de Stad Deinze, dan nog is dit werkend lid slechts woonachtig op 3 km in vogelvlucht ten zuiden van de N.V. BELGO CHROM, zodat zij dan ook bezwaarlijk kan laten gelden dat zij, handelende in het belang van dit ene werkend lid, zou kunnen laten gelden dat dit enige lid zou kunnen blijken enige rechtstreekse hinder te ondervinden van de N.V. BELGO CHROM.

(...)

Het is duidelijk dat de V.Z.W. Stichting OMER WATTEZ bezwaarlijk kan laten gelden dat zij ten gevolge van de exploitatie van de inrichting rechtstreeks hinder kan ondervinden. Ook kon zij bezwaarlijk beroep aantekenen nu zij zich niet de bescherming tot doel heeft gesteld van het leefmilieu dat door deze 'rechtstreekse' hinder kan worden getroffen.

Zij voldoet dan ook niet aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 49 § 1, 4 van het Vlareem I.

In de Bijlage tot het Belgisch Staatsblad van 03.12.1981, blz. 5407, is duidelijk in artikel 4 haar doel omschreven :

'De bescherming, de valorisatie en het gebeurlijk herstel van leefmilieu, landschap, natuur- en cultuurpatrimonium in de Vlaamse Ardennen, het instandhouden, het bevorderen en verbeteren van de natuurlijke omgeving en het leefmilieu.

De vereniging kan ook buiten haar werkgebied alle handelingen verrichten die rechtstreeks of onrechtstreeks haar doelstellingen dienen.

In artikel 3 is het werkgebied van de vereniging omschreven te weten de Vlaamse Ardennen, met als gebiedsomschrijving de gemeenten : 'Anzegem, Avelgem, Brakel, Gavere, Geraardsbergen, Horebeke, Kruishoutem, Lierde, Kluisbergen, Maarkedal, Oudenaarde, Ronse, Wortegem-Petegem, Zingem, Zottegem en Zwalm'.

Daarenboven heeft de N.V. BELGO CHROM de lijst van de werkende leden opgevraagd, zoals neergelegd ter Griffie van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Oudenaarde. Uit deze lijst blijken er geen leden te zijn in Deinze.

Uit dit alles blijkt dan ook reeds onmiddellijk dat de V.Z.W. Stichting OMER WATTEZ geen hoger beroep vermocht in te stellen.

(...)

11.c.2 Niettemin weze nog steeds verwezen naar hetgeen hierboven reeds gesteld onder punt 10.a.

In werkelijkheid vermocht de V.Z.W. Stichting OMER WATTEZ niet beroep aan te tekenen tegen het Besluit van de Bestendige Deputatie nu zij niet kon laten blijken dat zij enige rechtstreekse hinder kon ondervinden, noch dat zij kon laten gelden dat zij zich de bescherming tot doel heeft gesteld van het leefmilieu dat door deze rechtstreekse hinder kon worden getroffen.

Vooreerst weze hier gesteld dat de V.Z.W. Stichting OMER WATTEZ overeenkomstig het werkgebied vastgelegd in haar statuten, niet kan stellen dat de gemeente Deinze hierin begrepen is. De statuten zijn zeer duidelijk : het betreft de Vlaamse Ardennen.

En zelfs indien de V.Z.W. Stichting OMER WATTEZ zou voorhouden dat zij wel haar werkgebied heeft binnen Deinze, dan nog is het haar onmogelijk aan te tonen dat een dergelijke uitbreiding van het werkgebied zou zijn vastgelegd geweest binnen het kader van een wijziging van statuten, doorgevoerd overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen van toepassing op wijziging van statuten.

En daarenboven kan niet genoeg beklemtoond worden dat het door haar ingediende beroep als onontvankelijk diende beoordeeld, gezien in de schoot van de Raad van Beheer van de V.Z.W. Stichting OMER WATTEZ,

zelfs geen inwoner van Deinze is opgenomen, zodat werkelijk de vraag dient gesteld te worden of de Stichting OMER WATTEZ kan voorhouden dat zij inderdaad op het grondgebied van Deinze inwoners heeft die van oordeel zijn, in verband met het leefmilieu binnen Deinze, gelijklopende belangen te hebben, en effectief zouden hebben opgedragen aan de V.Z.W. Stichting OMER WATTEZ om in hun naam en voor hun rekening, ter bescherming van hun collectieve belangen een geding te voeren.

Zelfs op de ter griffie op 02.05.1991 neergelegde lijst van de werkende leden van de V.Z.W. Stichting OMER WATTEZ is er geen enkele inwoner van Deinze vermeld.

Zelfs indien de V.Z.W. Stichting OMER WATTEZ thans nog zou komen aandragen met het feit dat er sindsdien toch nieuwe personen, woonachtig in Deinze, werkend lid zouden zijn, dan nog zou dit hoogstens een persoon kunnen zijn vermeld op de lijst van 24.03.1991, de Heer PACKAERT Wim, die alsdan woonachtig was te Zulte en recent verhuisd is naar de Meersstraat te Deinze, die dan ook bezwaarlijk kan stellen dat hij rechtstreekse ondervindt van de N.V. BELGO CHROM.

Dat in ieder geval het beroep, zoals het gericht is tegen de milieuvergunning verleend door de Bestendige Deputatie aan de N.V. BELGO CHROM, in feite van zeer beperkte omvang is, met een zeer beperkte uitwerking en dus een zeer beperkt, plaatselijk -ter Oostmeersdreef- belang heeft;

dat dan ook het eventuele milieuverstorend effect van de door de Bestendige Deputatie afgeleverde milieuvergunning -hetwelk in hoger beroep betwist wordt door de V.Z.W. Stichting OMER WATTEZ- hoogstens en enkel de onmiddellijke bewoners naast de vestiging van de N.V. BELGO CHROM zou kunnen treffen.

Met verwijzing naar hetgeen aangehaald in het arrest R.v.St. nr. 29.287 van 08.02.1988 in de zaak V.Z.W. R.A.L.D.E.S. is het duidelijk dat weliswaar een vereniging kan worden opgericht met het doel op te komen voor bepaalde collectieve belangen; dat dit uiteraard veronderstelt dat een aantal personen overeenkomen zich te verenigen om alzo beter en doeltreffender die collectieve belangen te behartigen en hierbij aanvaarden dat enkelen onder hen, die zij daartoe aanduiden, zouden optreden, ook voor de Rechter als dat moet, om die collectieve belangen te verdedigen;

dat om te kunnen optreden ter bescherming van bepaalde collectieve belangen in naam van de groep van personen die deze belangen gemeen hebben, het noodzakelijk is dat de vereniging werkelijk representatief is voor die groep;

dat om als werkelijk representatief voor die groep beschouwd te kunnen worden vereist is dat de vereniging bij de leden van die groep een zodanige aanhang

heeft dat in redelijkheid aangenomen kan worden dat de door de vereniging ingenomen standpunten met die van de leden van die groep samenvallen en dat die aanhang de betekenis heeft van een bevestiging van de opdracht die de vereniging zichzelf heeft gegeven; dat die representativiteit kan steunen op vermoedens, afgeleid uit gegevens die de betrokken partij heeft verstrekt of die blijken uit het dossier;

Dat enerzijds het formuleren van bezwaren en opmerkingen en anderzijds het instellen van een beroep tegen een door de Bestendige Deputatie verleende milieuvergunning, fundamenteel verschillen van aard en strekking;

dat deelneming aan het openbaar onderzoek over een milieuvergunningsaanvraag niet automatisch aan een milieuvereniging de hoedanigheid verleent om een verleende milieuvergunning zo maar aan te vechten.

Dat uit de in het Belgisch Staatsblad verschenen statuten, meer de lijst der werkende leden neergelegd ter griffie van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Oudenaarde, blijkt dat noch de Stad Deinze binnen het bij de statuten vastgesteld werkingsgebied ligt, noch dat enige inwoner van Deinze werkend lid is van de vereniging, hoogstens een inwoner van Zulte die recentelijk verhuisd is naar Deinze om er te komen wonen op een drietal kilometer in vogelvlucht ten zuiden van de N.V. BELGO CHROM.

Dat dan ook geen enkel werkend lid woonachtig is in de onmiddellijke omgeving van de N.V. BELGO CHROM.

Dat de Stad Deinze tal van duizenden inwoners telt, zodat het lidmaatschap van één naar Deinze verhuisde inwoner, zeker niet kan gelden als de aanwijzing dat de V.Z.W. Stichting OMER WATTEZ voldoende aanhang en gezag zou hebben bij de inwoners van het onmiddellijke gebied rond de N.V. BELGO CHROM om deze te vertegenwoordigen in een rechtsgeding op de bescherming van het plaatselijk leefmilieu;

dat in ieder geval de V.Z.W. Stichting OMER WATTEZ nooit enig gegeven heeft aangevoerd waaruit kan afgeleid worden dat zij de hoedanigheid zou hebben om de door de Bestendige Deputatie aan de N.V. BELGO CHROM verleende milieuvergunning in beroep aan te vechten in naam en voor rekening van de in de direkte omgeving van de N.V. BELGO CHROM wonende personen, dewelke de enigen zijn die zich zouden kunnen beroepen dat zij een eventuele rechtstreekse hinder zouden kunnen ondervinden -quod non potent- van de bedrijfsuitbating van de N.V. BELGO CHROM";

4.2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord voor de ontvankelijkheid "ratione personae" van het beroep van de v.z.w. Stichting OMER WATTEZ verwijst naar artikel 4 van de gepubliceerde

statuten van de vereniging, waaruit blijkt dat de gemeente Deinze tot het werkingsgebied van de v.z.w. behoort; dat inzake de tijdigheid van de beroepsbeslissing zij er op wijst dat het eerste ontvankelijk bevonden beroep op 21 mei 1992 door de beroepsinstantie werd ontvangen, zodat de minister op 16 oktober 1992 tijdig uitspraak heeft gedaan over dat beroep; dat wat de kennisgeving van de beroepen aan de exploitant betreft, zij volgende repliek geeft :

"Bij aangetekend schrijven dd. 25 mei 1992 werd verzoekende partij tijdig in kennis gesteld van het feit dat er door de VZW Stichting OMER WATTEZ een ontvankelijk bevonden beroep werd ingesteld (stuk 11-bijlage)

De brieven waarin de verzoekende partij in kennis gesteld wordt van de andere beroepen dragen allen de datum 5 juni 1992 en de vermelding 'aangetekend'. Op de omslag staat evenwel als datum poststempel 11 juni 1992 vermeld. Verwerende partij kan niet betwisten dat zij niet het bewijs kan leveren dat de brieven van 5 juni -poststempel 11 juni- aangetekend zouden zijn verstuurd.

Tussenkomen de partijen merken in hun verzoekschrift in vrijwillige tussenkomst terecht op dat het hier evenwel geen substantiële vormvereiste betreft.

In het auditoraatsverslag naar aanleiding van de eerder gevoerde procedure schorsing van tenuitvoerlegging wordt gesteld door de Heer Eerste Auditeur dat aan de doelstellingen van de Wet wordt voldaan van zodra de vergunningsaanvrager in kennis wordt gesteld van één ontvankelijk beroep, hetgeen tijdig en regelmatig is gebeurd d.m.v. het hierboven vermelde aangetekend schrijven dd. 25/05/1992 (stuk 11-bijlage)

Ten slotte kan wat dit tweede onderdeel van het tweede middel van verzoekende partij betreft de vraag worden gesteld naar het belang van verzoekende partij bij dit onderdeel van haar middel, aangezien zij geen nadeel kan aantonen, en evenmin aanbiedt dit te doen";

4.2.2.3. Overwegende dat de eerste tussenkomen de partij, de v.z.w. Stichting OMER WATTEZ, in het verzoekschrift tot tussenkomst uiteenzet dat de vereniging wel degelijk belang had en heeft bij het ingestelde administratief beroep; dat zij er op wijst dat op 6 juni 1989 het werkgebied van de vereniging werd uitgebreid tot de

gemeente Deinze en dat deze beslissing werd bekendgemaakt in de bijlage tot het Belgisch Staatsblad van 19 oktober 1989, dat ook al zou de gemeente Deinze niet opgenomen zijn in het werkingsgebied van de vereniging zij dan nog, luidens artikel 4 van de gepubliceerde statuten, buiten haar werkingsgebied alle handelingen kan verrichten die rechtstreeks of onrechtstreeks haar statutaire doelstellingen dienen, dat zij wel representatief is omdat de vereniging opgenomen is in de Milieuraad van de gemeente Deinze, zij contacten onderhoudt met bestuursverantwoordelijken van die gemeente en (ten slotte) omdat tot de leden ook "gewone" families uit Deinze zouden behoren;

4.2.2.4. Overwegende dat de tweede en de derde tussenkomende partij in het verzoekschrift tot tussenkomst betogen wat volgt :

"De N.V. BELGO CHROM betoogt dat de diverse ingestelde beroepen 'slechts' ter harer kennis werden gebracht op 11-12 juni 1992, zijnde buiten de termijn van 14 dagen na het verstrijken van de aanplakkingstermijn, opgelegd door artikel 52 1.c van het Vlarem. Waar de N.V. BELGO CHROM beweert dat deze toezending binnen de bepaalde termijn 'op straffe van nietigheid' voorgeschreven zou zijn, moeten verzoekers opmerken dat zulks nochtans noch in het milieuvergunningsdecreet, noch in het Vlarem bepaald is.

Integendeel is nergens een sanctie bepaald.

Evenmin zal de N.V. BELGO CHROM kunnen beweren dat een gebeurlijke laattijdige toezending van het bericht dat de beroepen ontvankelijk werden verklaard haar rechten of belangen of de rechtszekerheid zou schaden.

Immers gaat het hier initieel niet om een milieuvergunningsaanvraag uitgaande van een nieuw bedrijf, doch om een bedrijf dat een verlenging en uitbreiding van de exploitatie vraagt.

De vergunningsplichtige bedrijfsactiviteiten zijn op geen enkel moment zelfs maar ten dele stopgezet ten gevolge van het gebeurlijk laattijdige bericht van de ontvankelijkheid van de beroepen, zodat verzoekers niet inzien hoe de N.V. BELGO CHROM bij dit middel enig belang, laat staan enig nadeel kan laten gelden.

Bovendien zou het aanvaarden van dit middel ertoe leiden dat het beroepsrecht dat derden-belanghebbenden aan het milieuvergunningsdecreet ontleen ernstig gecompromitteerd zou worden, doordat een onschuldig verzuim van het bestuur, waarop noch het decreet noch het Vlarem enige sanctie stellen, hen van al hun waarborgen zou beroven.

De N.V. BELGO CHROM heeft geen belang bij het tweede middel, minstens is het middel niet gegrond";

dat zij in hun toelichtende memorie daaraan nog toevoegen wat volgt :

"Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het eerste van de onvankelijk bevonden beroepen door de minister ontvangen werd op 21 mei 1992, en dat door het GEWEST het bewijs kan geleverd worden dat BELGO CHROM op 25 mei 1992, dus binnen de termijn van 14 kalenderdagen van artikel 52, 1° c Vlarem, bericht werd dat (door) de VZW STICHTING OMER WATTEZ een onvankelijk beroep had ingesteld.

Het is voldoende dat BELGO CHROM kennis had van het bestaan van een beroep en het feit dat dit door de minister onvankelijk werd bevonden, opdat zou voldaan zijn aan de vereiste van vermeld artikel.

Het komt immers BELGO CHROM niet toe voor zichzelf uit te maken dat dit beroep van de VZW onontvankelijk zou zijn wegens gemis aan belang, gezien de minister daarover reeds beslist heeft en de procedure bijgevolg zijn normale verloop moet kennen.

Tussenkomen de partijen blijven verder bij hun standpunt dat vermelde termijn noch in het decreet, noch in het Vlarem op straffe van nietigheid is voorgeschreven, en dat BELGO CHROM in elk geval geen belang heeft bij het inroepen van dit middel, nu niet betwist wordt dat zij tijdig wist dat onvankelijke beroepen bij de minister waren aanhangig gemaakt, en het al dan niet bestaan van deze beroepen geen enkele invloed heeft gehad op de bedrijfsactiviteiten, die, gezien het een bestaand bedrijf betreft en er geen schorsend administratief beroep werd ingesteld, gewoon werden verdergezet";

4.2.2.5. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord herhaalt dat de v.z.w. Stichting OMER WATTEZ volgens de in het Staatsblad bekendgemaakte statuten zich niet tot doel stelt het leefmilieu in de gemeente Deinze te beschermen, en dat, indien de raad van bestuur van de vereniging het werkgebied tot deze gemeente zou hebben uitgebreid, dit

neerkomt op een statutenwijziging die niet tegenstelbaar is aan de verzoekende partij omdat een wijziging van de statuten overeenkomstig de artikelen 4 en 8 van de wet van 27 juni 192 aangenomen dient te worden door de algemene vergadering van de vereniging; dat zij het standpunt in verband met het gebrek aan representativiteit van de vereniging handhaaft omdat volgens de op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg neergelegde ledenlijst slechts één lid van de vereniging woonachtig is te Deinze, en tevens omdat de vereniging eerst opgenomen werd in de milieuraad van Deinze nadat het administratief beroep tegen het vergunningsbesluit was ingesteld; dat ten aanzien van de problematiek van de overschrijding van de beslissingstermijn de verzoekende partij betoogt dat het beroep van de v.z.w. Stichting OMER WATTEZ door de beroepsinstantie moet ontvangen zijn op 15 mei 1992, zodat de termijn van vijf maanden dan ook is ingegaan op 15 mei 1992 om te verstrijken op 14 oktober 1992; dat zij in dat verband nog doet gelden wat volgt :

"3.b. Ook kan verzoekster zich geenszins akkoord verklaren met het feit dat thans een fotokopij van een briefomslag wordt voorgebracht betreffende een zending die zou verstuurd geweest zijn door de Tweede Tussenkomenende Partij op 20.05.1992.

Dergelijke briefomslag werd nimmer gevoegd bij het aanvankelijk neergelegde administratief dossier, alhoewel het verzoekschrift van tweede tussenkomenende partij werd neergelegd onder het stuk 3.a.

Niets bewijst dan ook dat de nadien medegedeelde fotokopij van een briefomslag, de briefomslag is die het beroepschrift zou hebben bevat.

Daarenboven zal het Uw Hoog Rechtscollege niet ontgaan dat tweede tussenkomenende partij -gelet op haar aktiviteit binnen de 'Vlaamse Ardennen'- dan ook vermoedelijk zeer veel briefwisseling in tal van diverse zaken voert met de Diensten van AMINAL, zodat een duidelijk bewijs niet voorligt, laat staan ernstig mag getwijfeld worden ... Het zou toch uiterst ongeloofwaardig voorkomen dat een dergelijke vereniging haar briefwisseling zou ante-dateren, of bijna een week zou laten liggen vooraleer te verzenden ...!?

3.c. Verzoekster handhaaft dan ook haar standpunt dat de verzending op 14.05.1992 geschiedde en het desbe-

treffend verzoekschrift ter AMINAL werd besteld door de postdiensten op 15.05.1992";

4.2.2.6. Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie er bij blijft dat de bestreden beslissing laattijdig werd genomen zodat zij over een stilzwijgende vergunning voor twintig jaar beschikt; dat zij doet gelden dat "bij gebrek aan het wettig vereiste afgiftebewijs het beroepschrift van eerste tussenkomende partij (...) niet rechtmatig in aanmerking kon worden genomen", dat zelfs indien het schrijven als een aangetekend schrijven zou kunnen worden beschouwd "desondanks de afwezigheid van een afgiftebewijs, uitsluitend de enige duidelijke datum van 14 mei 1992 in rekening kan worden genomen"; dat verwijzend naar artikel 25, § 3, van het milieuvergunningsdecreet zij stelt dat in casu de termijn van vijf maanden om over het beroep te beslissen wel degelijk als een vervaltermijn te beschouwen is; dat zij herhaalt dat de v.z.w. Stichting OMER WATTEZ niet over het vereiste belang beschikte om administratief beroep in te stellen tegen de in eerste aanleg verleende vergunning en dat bovendien het beroepschrift niet kon in aanmerking worden genomen omdat niet vaststaat dat het per aangetekende zending is ingediend, dat de andere ingediende beroepschriften ook niet in aanmerking konden worden genomen daar ze buiten de reglementaire termijn aan de verzoekende partij werden betekend, dat een tijdige betekening een substantiële vormvereiste is waarvan de miskennis tot vernietiging leidt, dat een laattijdige kennisgeving dan ook niet kan worden goedge maakt door het feit dat één beroepschrift -in casu een onontvankelijk beroepschrift- wel tijdig werd betekend aan de exploitant; dat zij verwijst naar het arrest nr. 62.885, ANTHONISSEN, van 31 oktober 1996 om te stellen dat het te dezen gaat om een vervaltermijn;

4.2.2.7.1. Overwegende, wat het eerste onderdeel betreft, te weten het niet naleven van een beslissings-termijn van vijf maanden en het door de verzoekende partij daaraan gekoppeld besluit dat zij over een stilzwijgende vergunning voor twintig jaar beschikt, dat wordt vastgesteld dat in eerste aanleg aan de verzoekende partij een exploitatievergunning werd verleend; dat artikel 25, § 1, van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 zoals het gold ten tijde van de bestreden beslissing bepaalt, dat wanneer binnen de vastgestelde termijn geen uitspraak is gedaan, de vergunning wordt geacht te zijn verkregen en de exploitatie mag worden gestart met eerbiediging van de algemene en de sectorale voorwaarden indien in eerste aanleg de vergunning werd geweigerd of indien er geen uitspraak werd gedaan binnen de vastgestelde of verlengde termijn; dat blijkens de duidelijke formulering van evengenoemd artikel 25 alleen in de gevallen bedoeld bij dat artikel het overschrijden door de in beroep oordelende overheid de aanvrager een stilzwijgende vergunning oplevert en dit voor een termijn van twintig jaar; dat waar artikel 52, 5°, a,) van Vlarem I op algemene wijze bepaalt dat "indien een termijn van vijf maanden te rekenen vanaf de datum van ontvangst van het beroep door de Gemeenschapsminister door deze laatste geen uitspraak is gedaan, (...) de aangevraagde vergunning (wordt) geacht te zijn bekomen voor een termijn van twintig jaar ..." en aldus een regeling blijkt te bevatten voor een geval als het onderhavige dat in artikel 25 van het milieuvergunningsdecreet niet wordt behandeld -te weten het geval waar in eerste aanleg een vergunning werd verleend- onwettig is in de mate dat het meer is dan een herneming van artikel 25 van het decreet; dat, dienvolgens, zelfs in de voor de verzoekende partij meest voordelige hypothese dat de bestreden beslissing enkele dagen te laat zou zijn genomen geweest -daargelaten de vraag of in casu inder-

daad sprake is van een laattijdige beslissing- dan nog de verzoekende partij niet kan worden geacht een stilzwijgende vergunning voor twintig jaar te hebben verkregen; dat evenmin de verzoekende partij kan worden gevolgd in haar betoog dat om dezelfde reden de minister niet meer bevoegd was om over het beroep tegen het in eerste aanleg genomen besluit uitspraak te doen; dat, immers, aangezien men zich niet bevindt in één van de gevallen van artikel 25 van het milieuvergunnings-decreet, de beslissingstermijn in casu slechts een termijn van orde is; dat een eventuele overschrijding van de beroepstermijn met enkele dagen, geen overschrijding van de redelijke termijn met zich meebrengt die tot gevolg zou hebben gehad dat de beroepsinstantie haar bevoegdheid om over het beroep te beslissen zou hebben verloren; dat het eerste onderdeel niet gegrond is;

4.2.2.7.2.1. Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat naar luid van artikel 52, 1°, c), van Vlarem I de exploitant binnen een termijn van veertien dagen na het verstrijken van de bekendmakingsperiode bedoeld in artikel 31 van Vlarem I per ter post aange-tekend schrijven kennis moet worden gegeven van de ontvankelijk bevonden beroepen van derden belanghebben; dat die kennisgeving tot doel heeft de exploitant ervan op de hoogte te brengen dat de in eerste aanleg verleende vergunning niet definitief is en hem tevens in te lichten over de in beroep aangevoerde argumenten zodat hij daarop met kennis van zaken kan reageren; dat wanneer het niet naleven van die substantiële vormvoorschriften het bereiken van vornoemde dubbele finaliteit niet in de weg heeft gestaan en dienvolgens de belangen van de exploitant niet heeft geschaad, het niet voldoen aan die voorwaarden niet tot de conclusie kan leiden dat de beroepsinstantie niet meer op een wettige wijze uitspraak kan doen over de beroepen;

4.2.2.7.2.2. Overwegende dat in de onderhavige zaak de periode van bekendmaking bedoeld in artikel 31 van Vlarem I verstreek op 21 mei 1992, zodat de termijn van veertien dagen om de ontvankelijk bevonden beroepen aan de exploitant te betekenen verstreek op 4 juni 1992; dat niet wordt betwist dat het beroep van de v.z.w. Stichting OMER WATTEZ met een ter post aangetekende zending op 29 mei 1992, dus binnen de termijn van veertien dagen, aan de exploitant ter kennis werd gebracht; dat vanaf die tijdige kennisgeving van het door de verwerende partij ontvankelijk bevonden beroep de exploitant wist dat de in eerste aanleg verleende vergunning niet definitief was; dat het gegeven dat mogelijk bij verder onderzoek het beroep van de v.z.w. Stichting OMER WATTEZ als onontvankelijk had moeten worden afgewezen op grond van één of meerdere argumenten die de verzoekende partij in het derde onderdeel doet gelden, geen afbreuk doet aan het feit dat de exploitant door die tijdige betekening niet in het ongewisse werd gelaten over het precaire karakter van de in eerste aanleg verleende vergunning; dat het feit dat andere beroepen respectievelijk op 11 juni , 12 juni en 19 juni 1992 aan de verzoekende partij ter kennis werden gebracht en niet op 4 juni 1992, evenmin de rechtszekerheid heeft geschaad, gelet op de tijdige betekening van het beroepschrift van de v.z.w. Stichting OMER WATTEZ; dat desbetreffend het ook zonder belang is dat een aantal van die beroepschriften per gewone zending op 11 juni 1992 aan de verzoekende partij werden toegestuurd;

4.2.2.7.2.3. Overwegende, wat de tweede doelstelling van artikel 52, 1°, c), van Vlarem I betreft, te weten de exploitant toe te laten om zijn verdediging tegen de in de beroepschriften aangevoerde argumenten voor te bereiden, dat de exploitant op zijn verzoek op 7 augustus 1992 werd gehoord door de gewestelijke

milieuvergunningscommissie terwijl de kennisgeving van de beroepschriften geschiedde tussen 29 mei en 19 juni 1992; dat wat de niet per aangetekende zending toegestuurde beroepschriften betreft, de verzoekende partij niet ontkent deze te hebben ontvangen, integendeel, dat zij een afschrift van die kennisgevingen samen met de omslag waarin ze werden gestuurd gevoegd heeft bij haar verzoekschrift en dat zij verklaart deze te hebben ontvangen op 11 juni 1992; dat voorts blijkt dat de verzoekende partij zich voor de gewestelijke milieuvergunningscommissie tegen alle in de beroepschriften aangevoerde argumenten heeft verdedigd en dat zij nergens heeft aangevoerd niet over voldoende tijd te hebben beschikt om de hoorzitting voor de gewestelijke milieuvergunningscommissie voor te bereiden; dat ook geen enkel element er op wijst dat de verzoekende partij daartoe over te weinig tijd beschikte; dat het overschrijden van de termijn met zeven tot vijftien dagen voor het ter kennis brengen aan de exploitant van zes van de zeven beroepschriften niet de tweede doelstelling van artikel 52, 1°, c), van Vlarem I in het gedrang heeft gebracht;

4.2.2.7.2.4. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat volgt dat het tweede onderdeel niet gegrond is;

4.2.2.7.3. Overwegende, wat het derde onderdeel betreft, te weten de onontvankelijkheid van het beroep ingediend door de v.z.w. Stichting OMER WATTEZ, dat bij de bespreking van het tweede onderdeel is gebleken dat door de laattijdige kennisgeving van zes beroepschriften van de omwonenden, waarvan het belang door de verzoekende partij niet wordt betwist, die beroepen niet onontvankelijk zijn geworden, zodat de beroepsinstantie uitspraak kon doen over die beroepen, ook indien het beroep ingediend door de v.z.w. Stichting OMER WATTEZ onontvankelijk zou zijn; dat immers het bestreden

besluit niet steunt op een argument van de v.z.w. dat niet in de andere beroepschriften aan bod kwam; dat dienvolgens de verzoekende partij met haar grief niet kan verkrijgen, hetgeen zij ermee beoogt; dat derhalve het derde onderdeel niet moet worden onderzocht;

4.2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel ontleent aan de "schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen"; dat de verzoekende partij in een eerste onderdeel betoogt dat het bestreden ministerieel besluit "onvoldoende, abstrakt en absoluut niet concreet" gemotiveerd is; dat zij in de toelichting van het middel zich in essentie beklaagt over de onzekerheid die door het proefvergunningsbesluit wordt gecreëerd, daar uit het besluit niet met voldoende zekerheid valt op te maken of na afloop van de proefperiode de definitieve vergunning zal worden verleend; dat zij in een tweede onderdeel dezelfde kritiek aanbrengt ten aanzien van het beroepen deputatiebesluit van 2 april 1992;

4.2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de onzekerheid waarover de verzoekende partij zich beklaagt niet zozeer voortvloeit uit de aard van de vergunning maar wel "uit het (al dan niet) respecteren van de exploitatievoorwaarden en het (al dan niet) voorkomen van onaanvaardbare hinder, hetgeen de verzoekende partij wel in de hand heeft";

4.2.3.3. Overwegende dat de verzoekende partij repliceert dat de onzekerheid is gelegen in het feit dat zij geen kennis heeft van "de exacte, klaar en duidelijk omschreven normen waaraan zij zou dienen te voldoen om de proefvergunning te zien omzetten in een definitieve vergunning";

4.2.3.4. Overwegende dat de v.z.w. Buurtcomité OOSTMEERSDREEF DEINZE en Jan VANROBAEYS in hun "verzoek in vrijwillige tussenkomst" doen gelden dat de milieuvoorwaarden duidelijk in het besluit van de bestendige deputatie van 2 april 1992 zijn omschreven, onder meer met uitdrukkelijke referentie naar algemene voorwaarden uit Vlarem II, en dat voorts nog een aantal bijzondere exploitatievoorwaarden werden opgelegd, zoals het plaatsen van een actieve koolfilter en condensors op de afzuiging van de ontvettings- en messingbaden, een ontstoffingsinstallatie op de afzuiging van de poliermolen, het opslaan van chemicaliën in een ingekuipte ruimte, een afzonderlijke opvang voor het vermessagingbad, opslag van cyanide in een afgesloten lokaal, en een betere geluidsinstallatie of omkasting van de openluchtventilatoren;

4.2.3.5.1. Overwegende dat het eigen is aan een proefvergunning dat geen absolute zekerheid kan worden verleend omtrent het al dan niet toekennen na afloop van de proefvergunning van een definitieve vergunning; dat de twee eerste en tweede tussenkomende partijen terecht doen gelden dat de milieuvoorwaarden zeer duidelijk en precies zijn omschreven in het besluit van de bestendige deputatie van 2 april 1992; dat met het ministerieel besluit van 16 oktober 1992 die milieuvoorwaarden uitdrukkelijk werden bevestigd;

4.2.3.5.2. Overwegende dat het middel in zoverre het gericht is tegen het in eerste aanleg genomen deputatiebesluit van 2 april 1992 onontvankelijk is, in acht genomen het sub 4.1.2.1. gestelde;

4.2.4. Overwegende dat het vierde middel is gericht tegen de aangevochten kennisgeving; dat gelet op het sub 4.1.2.2. overwogene, dat middel als onontvankelijk moet worden verworpen;

4.2.5. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat volgt dat het beroep in de zaak A. 49.658 ongegrond is;

## **5. Zaak A. 50.009.**

### **5.1. De ontvankelijkheid.**

5.1.1. Overwegende dat de tussenkomende partij in haar verzoekschrift tot tussenkomst doet gelden dat een beslissing waarbij een vergunning op proef wordt verleend niet vatbaar is voor vernietiging omdat het een niet definitieve beslissing betreft die geen rechtsgevolgen doet ontstaan en waarvan de rechtsgevolgen alleszins ophouden wanneer nadien de definitieve vergunning wordt verleend;

5.1.2. Overwegende dat de verzoekende partijen niet alleen de proefvergunning maar ook de definitieve vergunning hebben aangevochten; dat artikel 40 van Vlarem I bepaalt dat ingeval een proefvergunning werd verleend "zonder bijkomende formaliteiten" een definitieve beslissing over de milieuvergunningsaanvraag wordt getroffen vóór het verstrijken van de termijn van de proefvergunning; dat die bepaling bovendien een specifieke adviesprocedure inhoudt waarbij de nadruk ligt op de evaluatie van de proefperiode en waarbij het onderzoek betrekking hebbend op de afgifte van de proefvergunning, zoals onder meer het houden van een openbaar onderzoek, niet wordt overgedaan; dat, immers, bij de definitieve beoordeling van de milieuvergunningsaanvraag na een proeftermijn het er voor de bestuursoverheid in essentie op aankomt zich een definitief oordeel te vormen over de vergunningsaanvraag aan de hand van een grondige evaluatie van de proefperiode; dat behoudens rechtzetting - indien mogelijk - van de aan de proefvergunning klevende onwettigheid, die onwettigheid derhalve de onwettigheid van de definitieve vergunning meebrengt;

dat die elementen voldoende aantonen dat de verzoekende partijen belang hebben bij het aanvechten van de proefvergunning; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

## **5.2. De gegrondheid**

5.2.1. Overwegende dat het vierde middel wordt genomen

"uit de schending van artikel 17 van het milieuvergunningsdecreet, artikel 30 §1 van het Besluit van de Vlaamse Executieve van 6 februari 1991 (Vlarem I) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de formele motiveringsplicht der bestuurshandelingen.

Doordat de bestreden beslissing aan de N.V. BELGO CHROM de milieuvergunning op proef verleent, met mogelijkheid tot het bekomen van een definitieve vergunning na deze proefperiode.

Terwijl daardoor totaal voorbijgegaan wordt aan de resultaten van het openbaar onderzoek, gedurende hetwelk meer dan 200 omwonenden en talloze verenigingen gemotiveerde bezwaren hadden ingediend met betrekking tot de planologische onverenigbaarheid en de milieuhinder in alle aspecten.

En terwijl in de bestreden beslissing tevens onvoldoende geantwoord wordt op de motieven van de bij de minister ingediende administratieve beroepen en het ongunstig advies van het Bestuur Milieuvergunningen, en niet verduidelijkt wordt welke de strekking was van het advies uitgebracht door de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie.

En terwijl de overheid die oordeelt over een milieuvergunningsaanvraag ten minste dient te specificeren om welke reden zij bepaalde adviezen opvolgt en waarom zij verkiest andersluidende adviezen niet te weerhouden (o.m. R.v.St. pvba RENT-A-GAS, nr. 32387, 18 april 1989)";

5.2.2. Overwegende dat de toelichtende memorie van de verzoekende partijen in vergelijking met het inleidend verzoekschrift geen nieuwe argumenten bevat;

5.2.3. Overwegende dat de tussenkomen partij opwerpt dat de verzoekende partijen geen belang meer hebben bij het middel nu, zoals uit persberichten blijkt, deze niet langer beogen dat zij haar beroepsactiviteiten dient stop te zetten of dient te verhuizen,

en het middel er toe strekt "de inrichting onverenigbaar te verklaren met de ruimtelijke bestemming als K.M.O.- en ambachtelijke zone, zodat zij niet anders zal kunnen dan haar productie-activiteiten te verhuizen"; dat, wat de gegrondheid van het middel betreft, de tussenkomen de partij doet gelden dat wat de verenigbaarheid van de inrichting met de bestemming voor K.M.O. en ambachtelijke bedrijven betreft, niet alleen rekening moest worden gehouden met de argumenten van de verzoekende partijen, maar ook met haar argumenten toen zij werd gehoord, en met het gunstig advies van het bestuur ruimtelijke ordening, dat op grond van dat gunstig advies en in acht genomen het gegeven dat op het terrein reeds voordien een gelijkaardig bedrijf was gevestigd en de inplanting van het bedrijf sindsdien niet werd gewijzigd, werd geoordeeld dat de inrichting wel degelijk verenigbaar is met de bestemming van het gebied, dat aldus aan de motiveringsplicht werd voldaan, dat de motivering in het bestreden besluit aangaande de ligging van het bedrijf in "een zone voor K.M.O.'s en ambachtelijke bedrijven" een afdoend antwoord biedt op het bezwaar van de verzoekende partijen dat dergelijk bedrijf niet thuishoort in een K.M.O.-gebied, palend aan een woongebied zonder bufferzone;

5.2.4.1. Overwegende, wat de opgeworpen exceptie aangaande de onontvankelijkheid van het middel bij gebrek aan actueel belang betreft, dat de raadsman van de verzoekende partijen uitdrukkelijk stelt dat zij geen afstand doen van het middel; dat loutere persberichten daar niet tegen opwegen; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

5.2.4.2.1. Overwegende dat wordt vastgesteld dat in de meeste beroepschriften de stedenbouwkundige onverenigbaarheid van de inrichting een belangrijk argument vormde; dat in het beroepschrift van de v.z.w. Buurt-

comité OOSTMEERSDREEF DEINZE op gedetailleerde wijze werd uiteengezet waarom naar haar oordeel de in het geding zijnde inrichting niet thuishoort in een gebied bestemd voor ambachtelijke bedrijven of kleine en middelgrote ondernemingen; dat onder meer werd gesteld dat het gaat om een omvangrijke inrichting met uitgebreide opslagplaatsen van gevaarlijke, giftige, oxyderende, onplofbare en schadelijke stoffen en een uitgebreid machinepark en dat werd gewezen op het zwaar milieubelastend karakter ervan;

5.2.4.2.2. Overwegende dat in het bestreden besluit aangaande het bezwaar van de stedenbouwkundige onverenigbaarheid van de inrichting, het volgende wordt gesteld :

"-wat de ligging van het bedrijf betreft, weze vermeld dat een gelijkaardige bedrijvigheid op bedoelde plaats reeds sedert vele jaren plaatsheeft; dat daarenboven de voor bedoelde plaats, bij het ontwerp-gewestplan Oudenaarde (M.B. van 5 maart 1974) oorspronkelijk vastgestelde woonzone, volgens het bij koninklijk besluit van 24 februari 1977 goedgekeurde gewestplan Oudenaarde de bestemming "zone voor KMO's en ambachtelijke bedrijven" werd vastgesteld; dat de beoordeling van de aldus vastgestelde bestemmingsvoorschriften buiten het beoordelingsveld valt van onderhavig beroep";

5.2.4.2.3. Overwegende dat, ter beoordeling van de stedenbouwkundige verenigbaarheid van de betrokken inrichting, de omstandigheid dat op het betrokken terrein reeds jarenlang een gelijkaardige bedrijvigheid heeft plaatsgevonden, volkomen irrelevant is en een negatie inhoudt van de tijdelijkheid van milieuvergunningen; dat daarenboven die overweging afbreuk doet aan het beginsel dat elke milieuvergunningsaanvraag individueel en in concreto moeten worden onderzocht; dat het feit dat in het verleden op het betrokken perceel een soortgelijke activiteit zou zijn vergund en uitgeoefend geen reden is om aldaar automatisch een nieuwe vergunningsaanvraag in te willigen; dat de overweging

dat bedoeld gebied bij het ontwerp-gewestplan Oudenaarde was ingekleurd als woonzone maar bij het gewestplan Oudenaarde de bestemming "zone voor KMO's en ambachtelijke bedrijven" kreeg, nietszeggend is, aangezien de beroepsindieners er juist op gewezen hadden dat de inrichting niet verenigbaar is met de bestemming van het gebied voor ambachtelijke of kleine en middelgrote ondernemingen, zoals vastgesteld in het definitieve gewestplan; dat de overweging dat "de aldus vastgestelde bestemmingsvoorschriften buiten het beoordelingsveld valt van onderhavig beroep" uitdrukkelijk afbreuk doet aan de verplichting opgelegd bij artikel 2, § 1, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, thans artikel 2, § 1, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, om elke milieuvergunningsaanvraag te toetsen aan de geldende plannen van aanleg; dat derhalve de motivering in het bestreden besluit wat het stedenbouwkundig aspect betreft, niet afdoende is; dat het gegeven dat het advies van het bestuur ruimtelijke ordening, waarvan de inhoud niet als motivering in het bestreden besluit werd opgenomen, gunstig was, aan die vaststelling geen afbreuk doet; dat overigens ook in dat advies de stedenbouwkundige verenigbaarheid zonder redengeving wordt aanvaard en geen antwoord wordt geboden op de voornaamste bezwaren van de beroepsindiener (zie punt 2.7); dat het middel in de aangegeven mate gegrond is;

## **6. Zaak A. 58.714.**

### **6.1. De ontvankelijkheid.**

6.1.1.1. Overwegende dat de tussenkomende partij in haar laatste memorie onder verwijzing naar persartikels en om dezelfde reden als uiteengezet in het vierde middel in de zaak A. 50.009 (zie sub 5.2.3.) opwerpt dat

de verzoekende partijen geen actueel belang meer hebben bij hun annulatieberoep;

6.1.1.2. Overwegende dat ter terechtzitting de raadsman van de verzoekende partijen ten stelligste beklemtont dat zijn cliënten wel degelijk nog steeds de vernietiging nastreven van de definitieve vergunning verleend op 20 april 1994; dat zij geen afstand van geding hebben gedaan; dat zoals sub 5.2.4.1. reeds werd gewezen, loutere persberichten daartegen niet opwegen; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

6.1.2.1. Overwegende dat de tussenkomende partij in haar verzoekschrift tot tussenkomst doet gelden dat het beroep onontvankelijk is om volgende reden :

"Verzoekers in nietigverklaring doen de waarheid geweld aan wanneer zij op 01.07.1994 in hun verzoek in nietigverklaring beweren dat hen geen betekening zou zijn geschied van het op 20.04.1994 tussengekomen ministerieel besluit, nu zij destijds hoger beroep hadden aangetekend...

Er staat vast dat de betekening van het kwestieuze Ministerieel Besluit geschiedde bij kennisgevingsbrief gedateerd op 21.04.1994, die echter voor wat betreft de N.V. BELGO CHROM slechts voor verzending ter post werd afgegeven op 26.04.1994, en ontvangen op 27.04.1994.

Geredelijkerwijze dient dan ook aanvaard dat uiterlijk op 27.04.1994 de verzoekers in nietigverklaring in kennis waren gesteld van het Ministerieel Besluit, zodat dan ook de termijn van 60 dagen vanaf die datum is beginnen lopen, dewelke dan ook verstreek op 26 juni 1994.

Het blijktbaar op 01.07.1994 aan de Raad van State overgemaakte verzoekschrift in nietigverklaring werd dan ook buiten de verjaringstermijn neergelegd, zodat de vordering dan ook als onontvankelijk, minstens als niet toelaatbaar dient te worden afgewezen";

6.1.2.2. Overwegende dat de tussenkomende partij ten onrechte uitgaat van de veronderstelling dat aangezien het bestreden besluit haar werd betekend, dat ook wel het geval zal zijn geweest voor diegenen die administratief beroep hadden ingesteld tegen de in eerste

aanleg genomen beslissing over de vergunningsaanvraag; dat, immers, in § 1, 1°, e), van artikel 40 van Vlarem I, dat bijzondere procedureregels bevat die van toepassing zijn op de definitieve beslissing over een milieu-vergunningsaanvraag nadat eerst een vergunning op proef is verleend, wordt bepaald dat de bekendmaking van de definitieve beslissing geschiedt overeenkomstig artikel 34, 5°, van Vlarem I; dat evengenoemde bepaling niet voorschrijft dat de beslissing over de beroepen individueel ter kennis gebracht moet worden aan de beroepsindieners; dat evengenoemde bepaling wel voorschrijft dat de beslissing over de vergunningsaanvraag door aanplakking moet worden bekendgemaakt; dat derhalve voor de verzoekende partijen de verjarings-termijn voor het instellen van het annulatieberoep ingaat na het verstrijken van de aanplakkingstermijn van de bestreden beslissing; dat uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken blijkt dat de bestreden beslissing is aangeplakt van 4 mei 1994 tot 3 juni 1994; dat dienvolgens het annulatieberoep ingediend op 1 juli 1994 niet laattijdig is; dat de exceptie niet opgaat;

6.1.3.1. Overwegende dat de tussenkomende partij in haar verzoekschrift tot tussenkomst nog stelt :

"Wars van het hierbovenstaande wenst de N.V. BELGO CHROM tevens alle voorbehoud te formuleren nopens de al-dan-niet ontvankelijkheid-toelaatbaarheid van het door de vzw Buurtcomité OOSTMEERSDREEF qualitate qua ingediende verzoek.

Ter zake zal het haar slechts mogelijk zijn dit alles na te gaan bij nazicht van de onderscheiden dossiers ter griffie van de Rechtbank van Eerste Aanleg bevoegd over de plaats waar de zetel is gevestigd van de vzw";

6.1.3.2. Overwegende dat wordt vastgesteld dat de tussenkomende partij in haar toelichtende memorie op de aangekondigde mogelijke exceptie niet meer terugkomt; dat dienvolgens moet worden aangenomen dat de tussen-

komende partij niet langer volhardt in het in het verzoekschrift tot tussenkomst aangekondigd voorbehoud;

## **6.2. De gegrondheid.**

Overwegende dat zoals sub 5.1.2. werd uiteengezet, het bestreden ministerieel besluit bij wege van gevolgtrekking dient vernietigd te worden;

## **7. Zaak 58.643.**

Overwegende dat, gelet op de integrale vernietiging van het ministerieel besluit van 20 april 1994, het beroep gericht tegen sommige in dat besluit opgelegde bijzondere milieuvoorwaarden geen voorwerp meer heeft; dat het evenwel past dat de kosten van het beroep ten laste worden gelegd van de verwerende partij,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

De zaken, gekend onder de nrs. A.49.658/VII-11.664, A. 50.009/VII-11.763, A. 58.643/VII-12.675 en A. 58.714/VII-12.684 worden gevoegd.

### **Artikel 2.**

Vernietigd wordt het besluit van 16 oktober 1992 van de vice-voorzitter van de Vlaamse regering en Gemeenschapsminister van leefmilieu en huisvesting, waarbij op beroep aan de n.v. BELGO CHROM een vergunning op proef voor een termijn van twee jaar wordt verleend voor het exploiteren van een meubelbedrijf, gelegen te Deinze, Oostmeersdreef 55.

### **Artikel 3.**

Vernietigd wordt het besluit van 20 april 1994 van de minister-vice-president van de Vlaamse regering en de Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting houdende het verlenen van een vergunning voor een termijn van tien jaar voor het exploiteren van een meubelbedrijf gelegen te Deinze, Oostmeersdreef 55.

### **Artikel 4.**

De beroepen worden voor het overige verworpen.

### **Artikel 5.**

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als de vernietigde besluiten.

### **Artikel 6.**

De kosten van het beroep gekend onder het nr. A. 49.658, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij in deze zaak.

De kosten van de tussenkomsten in voormelde zaak, bepaald op negenduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partijen in deze zaak, elk voor een derde.

De kosten van het beroep gekend onder het nr. A. 50.009, bepaald op twaalfduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

De kosten van de tussenkomst in voormelde zaak, bepaald op drieduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

De kosten van het beroep gekend onder het nr. A. 58.714, bepaald op achtduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

De kosten van de tussenkomst in voormelde zaak, bepaald op drieduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

De kosten van het beroep gekend onder het nr. A. 58.643, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig juni tweeduizend, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

|        |               |                  |
|--------|---------------|------------------|
| Mevr.  | M.-R. BRACKE, | kamervoorzitter, |
| de HH. | R. STEVENS,   | staatsraad,      |
|        | D. MOONS,     | staatsraad,      |
| Mevr.  | A. WIJNANTS,  | griffier.        |

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**A. WIJNANTS.**

**M.-R. BRACKE.**